

Alfred Jørgensen: Det forslag, vi her behandler om ændringer i beværterloven, svarer i det store og hele til den betænkning, som er afgivet af kommissionen af 1947 angående alkoholspørgsmålet.

Man kan ved en lovgivning af denne art anlægge forskellige synspunkter som retningssgivende. Man kan lade sig lede af skattemæssige hensyn og tage sigte på, at der gennem befolkningens spiritusforbrug tilflyder staten de størst mulige indtægter, man kan søge at værne om beværterstandens interesser, og man kan endelig også anlægge en rent social betragtning og se hele denne lovgivning udfra den synsvinkel, at den i første række bør tjene til fremme af ædrueligheden.

Man kan sige, at det foreliggende lovforslag på flere områder er præget af dette sidste hensyn og udfra dette synspunkt indeholder adskillige forbedringer. Jeg skal ikke her komme ind på lovforslagets mange enkeltheder; det må blive et kommende udvalgs opgave at se på disse. Jeg skal dog nævne som utvivlsomme forbedringer set fra et ædruelighedssynspunkt, at adgangen til spiritusforbrug i forsamlingshuse indskrænkes, at antallet af beværtninger i byerne skæres ned, og at ansvaret, der følger en spiritusbevilling, skærpes.

Der er dog også ting i lovforslaget, jeg er betænkelig ved. Det synes således at henvise folk til at henlægge private fester til restaurationer i stedet for til lejede selskabslokaler. Det åbner adgang til en udvidelse af udskænkingsstedernes antal i mindre byer og indeholder en bestemmelse om muligheden for lukketidens udskydelse i byerne.

Udover disse grundbetragtninger skal jeg knytte nogle bemærkninger til lovforslagets hovedpunkter. Med hensyn til udlejning af selskabslokaler foreslås det som en ny bestemmelse, at såfremt udlejningsvirksomheden drives erhvervsmæssigt, udkræver den tilladelse fra den lokale bevillingsmyndighed, hvorved udskænkningen af stærke drikke vil blive omfattet af loven om omsætningsafgift. Den nye bestemmelse vil således i almindelighed ikke omfatte forholdene på landet, hvor forsamlingshuset bruges af hele sognet som selskabslokale og netop ikke drives erhvervsmæssigt; men i byerne, hvor særlig mange af pladshensyn

er henvist til at forlægge private fester fra hjemmet til lejede lokaler, rammes man af den nye bestemmelse, og jeg er ikke i tvivl om, at den særlig vil ramme de skattesvage klasser — og her er begrebet skattesvag ikke taget i ædruelighedsmæssig betydning, men om jeg så må sige i rent kampmæssig betydning. Jeg forstår nok, at beværterstanden ikke ynder denne form for private fester, men jeg er betænkelig ved den forskel, der med indførelsen af den nye bestemmelse vil blive gjort på land og by på et område, hvor den jævne mand i forvejen gennemgående er ringere stillet i byen end på landet. Det er et spørgsmål, om man ikke — og det gælder også navnlig hensynet til ædrueligheden — burde overveje at lægge omsætningsafgiften på spiritus ved kilden og så overlade til folk selv, hvor de vil drikke deres øl. Med disse bemærkninger ønsker jeg også at tage afstand fra de høje omsætningsafgifter, og jeg ville foretrække, at der fandt en udligning sted med hensyn til afgiften uden hensyntagen til, om man nyder spiritus det ene eller det andet sted.

Hvad angår beværtervedtægtens bestemmelser om bevillingernes antal, anser jeg det for en vigtig foranstaltning til ædruelighedens fremme, at der i lovforslaget fastsættes en rimelig begrænsning i antallet af beværtninger. Denne begrænsning er også iøjnefaldende for de større byers vedkommende, idet forholdet mellem bevillingernes antal og indbyggerantallet fastholdes på det nuværende niveau, medens det tilladte antal for de små byers vedkommende er påfaldende stort, f. eks. 10 bevillinger for en by på 4 000 indbyggere. Det er en skala, der vil åbne mulighed for en fordobling af antallet i den lille by, hvor jeg har hjemme, en forøgelse, som jeg ikke kan nære noget ønske om.

Hvad angår bestemmelserne om bevillingsnævn i lovforslagets § 10, finder jeg det rimeligt, når det i et nyt stykke, stk. 4, hedder, at personer, der driver beværter- eller gæstgavernæring eller er godkendt som bestyrere for sådanne virksomheder, ikke kan være medlemmer af bevillingsnævnet. Det samme gælder personer, der er medlemmer af direktion eller bestyrelse for et selskab, der driver virksomhed som beværter eller gæstgiver. Det er ligeledes rimeligt, at ingen, som er medlem af et bevillingsnævn,